ది బెట్

"రాత్రంతా దట్టంగా పట్టిన మంచులో తడిచి, పొద్దుటి లేయెండలో బద్ధకంగా వళ్ళు విరుచుకొనే మల్లెల్ని చూస్తే నాకు చాలా ఇష్టం. కానీ వచ్చిన చిక్కేమిటంటే మల్లెలు వేసవిలోనే పూస్తాయి. మంచుకురిసే శీతాకాలంలో పూయవు. ఈ విషయమై దేముణ్ని టేస్ట్ లెస్ క్రియేటర్ అని చాలాసార్లు తిట్టుకున్నాను. కానీ మిమ్మల్ని చూసిన తరువాత దేముడి క్కూడా టేస్ట్ వుందనీ, మిమ్మల్ని సృష్టిస్తున్నప్పుడు తను క్రితంసారి చేసిన తప్పుని సరిదిద్దుకొనే ప్రయత్నం చాలా గట్టిగా చేసేడనీ, మంచులోని తెల్లదనం, మల్లెలోని నాజూకుదనం రంగరించి..."

"మళ్ళీ ఈసారి ఎవర్ని చెడగొడ్తున్నావ్ ?" భుజం వెనుక నుంచి సుబ్బారావ్ కంఠం వినబడ్డంతో, విశ్వాస్ కలం బల్ల మీద పడేసేడు. ఇక వాడుండగా కలం సాగదు.

"కొత్త పిచ్చా ?"

విశ్వాస్ నవ్వేడు.

సుబ్బారావ్‌ని చూస్తే అతనికి నవ్వొస్తూంది. చేత కాని తనాన్ని మంచితనంగా ముసుగు లేసుకున్నవాళ్లు.

సుబ్బారావ్ మంచివాడు. సిగరెట్ తాగడు, పేకాడడు. ముందు బెంచీల్లో కూర్చొని పాఠం శ్రద్ధగా వింటాడు. అమ్మాయిల పొడ గిట్టదు. వాడంటే విశ్వాస్‌కి జాలి. చిత్రమేమిటంటే విశ్వాస్ అంటే కూడాను సుబ్బారావ్‌కి జాలే.

"అమ్మాయిలకి లేని ప్రిన్సిపల్స్ మనం పెట్టుకొని మడి కట్టుకూర్చోడంలో లాభం ఏమిటి ?" అనేది విశ్వాస్ వాదన.

"అలా సాగుచెయ్యటం ఎందుకు ?"

"నువ్ కాకపోతే ఇంకొకరు అదే స్థానంలో ప్రవేశిస్తున్నప్పుడు నీవే ఎందుకు అనుభవించకూడదూ."

"అది క్షణికమైన సుఖం."

"కాదు- థ్రిల్" అంటాడు విశ్వాస్.

"అనుభూతి వేరు. అది ప్రేమలో దొరకొచ్చు. కానీ థ్రిల్‌కి సంబంధం లేదు."

ఈ వాదన ఎంతకీ తెగేదికాదు. జీవితం అంటే స్థిరమైన అభిప్రాయం ఇద్దరికీ వుంది. అందువల్ల అసూయకి చోటు వుండేదికాదు అక్కడ. దీనికి తార్కాణం ఏమిటంటే, రాత్రి ఏ పదింటికో యెవరో వచ్చి తలుపు తడ్తే ఆమెని గౌరవంగా ఆహ్వానించి, అతను సెకండ్‌షోకో వెళ్ళి విశ్వాస్‌ని మామూలుగా తెల్లవారు ఝామున పలకరించేవాడు సుబ్బారావు.

అందుకే వాళ్ళ స్నేహం మూడు సంవత్సరాల నుంచీ నిర్విఘ్నంగా కొనసాగుతూంది.

* * *

ఫైనలియర్‌లో సుబ్బారావు మారిపోయేడు. ఈ మార్పు విశ్వాస్‌కి తొందర్లోనే తెలిసింది, రూమ్‌మేట్ గనక.

ఇంతకుముందు అలంకరణలో ఏ మాత్రం శ్రద్ధచూపించనివాడు, ఇప్పుడు అయిదు నిమిషాలు అద్దం ముందు నిలబడుతున్నాడు. మొదట్లో అర్థంకాలేదు కానీ, విశ్వాస్‌కి తొందర్లోనే తెలిసిపోయింది. సుబ్బారావ్... ప్రేమలో... పడ్డాడు!

విశ్వాస్ బాగా బలవంతం చేసిన మీదట అతడు చెప్పేడు. "...అమ్మాయి పేరు స్వప్న."

"పేరు నిజంగా బావుంది. చదువుతూందా ?"

"బి.ఎ. ఫైనలియర్."

విశ్వాస్ ఒక్క క్షణం ఆగి అన్నాడు- "ఎంత వరకూ వచ్చింది పరిచయం ?"

"నిన్న మాట్లాడేను."

విశ్వాస్ నవ్వు ఆపుకొన్నాడు- "ఇదేం ప్రేమరా ?" అన్నాడు.

సుబ్బారావ్ మొహం చిన్నబోయింది, "అనుభవం లేదుగా" అన్నాడు.

విశ్వాస్‌కి ఛెళ్ళున కొరడాతో కొట్టినట్టయింది. అయితే-అలాంటి చెణుకులకు తొణికే స్నేహంకాదు వాళ్ళది.

"ఆ అమ్మాయి హాబీస్ ఏమిటి ?"

"వీణ వాయిస్తుంది. అక్కడే పరిచయం అయింది."

ఈర్ష్యపడకుండా నవ్వేడు విశ్వాస్. "ఎక్సలెంట్! మరి పెళ్ళి?"

"ఏదీ-ఆ అమ్మాయికింకా నా ప్రేమసంగతి చెప్పందే"

"ఆ అమ్మాయి సంగతి కాదు- నీ సంగతి చెప్పు."

అతడు విశ్వాస్‌వైపు విచిత్రంగా చూసి, "పెళ్ళిచేసుకోవాలన్న ఉద్దేశ్యం లేనప్పుడు ప్రేమించటం దేనికి" అన్నాడు.

■ ■ ■

"నాకు ఈ ప్రేమల మీద నమ్మకంలేదు సుబ్బారావ్. దానికీ, ఆకర్షణకీ భేదంలేదు. కొద్దిగా ట్రైచేస్తే ఏఅమ్మాయినైనా ప్రేమలోకి దింపొచ్చు. దీనికి ప్రేమ అన్న పేరు పెట్టుకోవటం అమాయకత్వం."

సుబ్బారావ్ మాట్లాడలేదు. ఎటో చూస్తున్నాడు. మున్సిపల్ గోడమీద ఆ రోజు క్రికెట్ పెద్ద అక్షరాల్తో వ్రాసి వుంది. పార్క్ బైట రోడ్డు మీద వచ్చేపోయే జనం కనబడుతున్నారు.

"నీకున్న అనుభవంతో- చాలాసార్లు స్నేహాల్తో నువ్వు ఈ అభిప్రాయానికివస్తే నేనేం చెప్పలేను" అన్నాడు సుబ్బారావ్. "నువ్వు మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించటానికి సిద్ధపడినప్పుడే- అవతలివైపు నుంచి కూడా నువ్వు ప్రేమని ఎక్స్‌పెక్టు చెయ్యొచ్చు గానీ, నువ్వేమో స్నేహాన్ని ఒక అనుభవం కోసం తీసుకొని ఆ అమ్మాయిని మాత్రం సిన్సియ

ర్గా ప్రేమించమంటే ఎలా ?"

"నాకు ప్రేమ మీద కాన్ఫిడెన్స్ లేదు."

"అది నీ దురదృష్టం. నీకు తటస్థపడిన అమ్మాయిలు అటువంటి వాళ్ళు."

"ప్రపంచంలో అమ్మాయిలందరూ అటువంటివాళ్ళే."

"అంటే నీ కే అమ్మాయిని చూపించినా ఆమెని ప్రేమ లోకి దింపకుండా అనుభవించగలవా ?"

"రెణ్ణిముషాల పని" విశ్వాస్ నవ్వేడు.

అదే సైముకి దారినపోతున్న ఓ అమ్మాయిని చూపించి "అదిగో ఆ అమ్మాయిని తీసుకుందాం ఉదాహరణకి. ఆమెని ఎన్నిరోజుల్లో ప్రేమలోకి దింపగలవ్ ?" అన్నాడు సుబ్బారావ్.

చాలా సాధారణంగా వుంది ఆ అమ్మాయి. లోయర్ మిడిల్ క్లాస్‌కి కొద్దిగా తక్కువగా ఓణీ- పరికిణీ వేసుకుంది. పరికిణీ మాసింది. ఓణీ కొద్దిగా చినిగి వుంది.

"ఆ అమ్మాయిని ట్రాప్ చెయ్యటానికి నాకు పది రోజులు చాలు" విశ్వాస్ దృఢంగా అన్నాడు.

"సరే అయితే" సుబ్బారావ్ లేచేడు. "సెలవల్నుంచి నేను తిరిగి వచ్చేటప్పటికి, అంటే నెల రోజుల్లో ఆమెని ట్రాప్ చెయ్యి చూద్దాం."

"బెట్"

"బెట్"

* * *

ఆ అమ్మాయి పేరు సుబ్బలక్ష్మి అని తరువాత తెలిసింది. దానికి కొద్దిగా కూడా కష్టపడనవసరం లేకపోయింది.

సుబ్బారావ్‌ని పార్క్‌లో వదిలి, అతడు ఆమెని ఫాలో అవుతూ చేతిలో పుస్తకం వంక చూస్తే పేరు తెలిసింది. యస్ యూ బి...బి... తరువాత యల్...

ఆరోజు ఆమె ఇల్లుచూసి, మరుసటి రోజు సాయంత్రం ఆవీధి మొదట్లో నిలబడ్డాడు. దాదాపు రెండు గంటలు గడిచినా ఆమె కనబడలేదు. చీకటి పడింది. ఆమె ఇంట్లోంచి బైటకి రాలేదు. నిరాశగా ఇంటి కొచ్చేడు.

మరుసటి రోజు కూడా యిలానే జరిగింది.

అతడికి అనుమానం వచ్చింది- అసలా ఇల్లో కాదో అని. చిన్న పెంకుటిల్లు అది. కప్పు ఏ క్షణాన్నైనా కూలిపోయేటట్లూ వుంది. అతడు తనమీద తనే విసుక్కున్నాడు. ఇలా వీధి మొదట్లో నిలబడటం అతనికి కొత్త. అదీగాక ఓ సామాన్యమైన అమ్మాయికోసం ఇంతటైమ్ వృధాపర్చటం!

అతడు స్కూటర్ సీటు మీదే కూర్చుని జేబులోంచి సిగరెట్ వెలిగించాడు. ఆ వీధి లోకలూకు హీరోలనుకుంటా- ఇతడివైపే వోరగా చూసుకుంటూ నాలుగయిదుసార్లు పడిచేరు. అతడికి నవ్వొచ్చింది. కొంచెం కొత్తగా కనబడితే వాళ్ళు నిలదీస్తారు. అతడి కిదంతా థ్రిల్లింగ్ గా వున్నా- ఇంకోవైపు సమయం గురించి ఆందోళనగా వుంది. ఇంకా ఇరవై యేడు రోజులే వుంది పందేనికి గడువు.

అంతలో అతడు నిటారుగా అయ్యేడు. అరుగులమధ్య

నున్న మెట్ల మీదుగా ఆమె దిగుతూంది. ఎక్కడికో వెళ్ళటానికి తయారుగా వుంది. అతడు ఆమెని వెంబడించేడు—స్కూటర్ మీద నెమ్మదిగా.

దాదాపు అరగంట నడిచి, ఆమె బజార్ జంక్షన్‌కి వచ్చింది. తల వంచుకుని సాగిపోతోంది. ఎక్కడా యిటూ అటూ చూడలేదు. ఓ బట్టల షాపులోకి ప్రవేశించింది. విశ్వాస్ జేబు తడిమి చూసుకున్నాడు. యాభై రూపాయలున్నాయి. లోపలికి ప్రవేశించాడు.

షాప్‌లో ఆమె పక్క నుంచి వెళ్తూ పరిశీలనగా చూసేడు. పలచటి చెక్కిళ్ళు- చేతులకి మట్టి గాజులూ... అతడి జీవితంలో అతడెప్పుడూ ఇలాటి అమ్మాయి కోసం నెల రోజులు వేస్టు చెయ్యలేదు. అయితే ఈ అమ్మాయి కళ్ళలో ఏదో ఆకర్షణ వుంది.

దాదాపు నాల్గుగజాల దూరంలో ఆమె కోసం గుడ్డ చింపుతున్నాడు షాపువాడు. ఆమె అటే చూస్తూంది.

"చూడండి" అన్నాడు విశ్వాస్.

ఆమె ఉలిక్కిపడటం స్పష్టంగా కనబడింది. చప్పున తలెత్తి చూసింది.

"వీటిలో నాకేది సెలెక్ట్ చెయ్యాలో తోచడంలేదు. కొంచెం ఏరి పెడ్తారా ప్లీజ్."

ఆమె ఓ క్షణం తెల్లబోయి, అతడి దగ్గరగా వచ్చింది. పది చీరెలు ఆమె ముందు పడేసేడు. కొంచెంసేపు ఆమె వాటివైపు పరీక్షగా చూసి తలెత్తి "ఆమె ఏ రంగులో

వుంటారు" అన్నది.

"మీలాగే తెల్లగా, పట్టుకుంటే కందిపోయేలా."

ఆమె క్షణం నిదానంగా అతనివైపు చూసింది. అత డెందుకో గిల్టీకాన్షస్‌గా ఫీలయ్యేడు. తన అతిశయోక్తి ఆమె గ్రహించిందన్న భావన.

అయిదు నిముషాల్లో ఆమె ఎన్నిక పూర్తయింది. ఆ అయిదు నిముషాలూ ఆమెవైపే చూస్తున్నాడు అతడు. ఆమె తలెత్తి "ఇది ఎట్లా వుంది ?" అని అడిగింది. అతడు మాట్లాడలేదు. అతడు తదేకంగా తననే చూస్తున్నాడని ఆమె గ్రహించి తల వంచుకున్నది. గ్రహించాలని అతడి ఉద్దేశ్యం కూడా.

"నచ్చలేదా"

గులాబి రంగు. నిజంగా బావుంది. ఆ మాటే అన్నాడు.

"ఎంత" ఆమె షాప్ వాడిని అడిగింది.

"నలభై రెండు."

ఆమె అతడివైపు తిరిగింది, "అంత చేయదు, ముప్పై అయిదు ఇవ్వొచ్చు" అన్నది.

ఆమె వ్యక్తిత్వం అతడికి ముచ్చట కల్గించింది. బేర మాడటం తమ ఫ్యాషన్‌కు భంగకరం అని భావించే ఈ రోజుల్లో ఒక అపరిచిత వ్యక్తి కోసం ఆమె అలా అనటం అతడికి ఆనందంతో కూడిన ఆశ్చర్యాన్ని కల్గించింది.

బేరం ముప్పై ఏడుకి సెటిల్ అయింది. ప్యాకెట్

యిచ్చి బైటకి వస్తూ వుంటే అతను "రండి, కాఫీ తాగి వెళు దురు గాని ?" అన్నాడు. ఆమె కొంచం బిత్తరపోయి "వద్దు వద్దు" అన్నది కంగారుగా.

అతను ప్రాక్టికల్‌గా "ఈ రోజు మీరు అయిదు రూపాయలు 'సేవ్' చేసేరు. రావాలి" అన్నాడు.

కొంచం బలవంతం మీద ఆమె వచ్చింది.

హోటల్లో కూర్చున్నాక అడిగేడు- "మీ పేరు"

"సుబ్బులు"

"సుబ్బలక్ష్మి ?"

"కాదు, సుబ్బులే" ఆమె తన పేరు చెప్పుకోవటంలో చిన్నతనం కనబడలేదు.

"ఏం చదువుతున్నారు ?"

"థర్డ్ ఫారం పాసయ్యేను. కుట్టు ట్రైనింగ్ అవుతున్నాను" అని "మీరు" అంది. ఆమెకి ఆ మాత్రం కుతూహలం కలగటం అతనికి బావుంది. చెప్పేడు. అప్పుడే ఆ గుడ్డ తన చెల్లెలికి అని కూడా చెప్పేడు.

కాఫీలయ్యేక ఆమె మెట్లు దిగుతూ "అరె, సిటీ బస్ వచ్చేసింది" అని అతనివైపు తిరిగి "వస్తాను" అన్నది.

"ఎప్పుడు ? ఎక్కడికి ?"

ఆమె సీరియస్‌గా చూడబోయి నవ్వేసి 'ఉంటాను' అని బస్ వైపు వెళ్ళిపోయింది.

అతడటే చూస్తూ "చాలు. ఈ రోజు సాధించింది

తక్కువేమీ కాదు" అని అనుకున్నాడు.

* * *

నిజమే. అతడు సాధించింది తక్కువేమీ కాదు. ఆ మరుసటి రోజు కట్టుసెంటర్ దగ్గర అతను కలవటం యాదృచ్ఛికమూ కాదు. ఆపైన ఆమె కల్సివచ్చేడు... రెండు రోజుల తరువాత అతని పుట్టిన రోజు అదే రోజు కావటమూ విచిత్రం కాదు.

ఆరోజు అతిబలవంతంమీద ఆమె డిన్నర్‌కి వచ్చేకుంది.

"మీరు చలాన్ని చదివేరా ?" భోజనం చేస్తూంటే అడిగేడు. ఆమెతో హోటల్‌కి రావటం అతనికి ఇబ్బందిగానే వుంది. అంటే అమ్మాయితో కల్సి తిరగటం ఎవరయినా చూస్తారేమో అని కాదు. ఇటువంటి ఎనిమిదో క్లాసు అమ్మాయితో తిరగటం తన స్నేహితులు చూస్తే పరువు పోతుందని భయం.

"ఎవరూ ?" అంది.

"చలం" అన్నాడు. మగవాడు తన మనసులో కోర్కె చెప్పటం కోసం చలాన్ని వాడుకోవటం_ చలం ఉదాత్త రచనలు ఇటువంటి చౌకబారు పరిస్థితుల్లో ఉపయోగపడటం తెలుగుదేశం చేసుకున్న దురదృష్టం.

ఆమె తలెత్తి చూసింది. "చలం_" అంది. "చాలా కాలం క్రితం చదివేను. ఏమిటో నాకేమీ అర్థం కాలేదు. అంటే వ్రాసింది అర్థం కాలేదని కాదు. ఏం చెప్పాలనుకున్నాడు___ అర్థం కాలేదు."

"మీా కెవరంటే యిష్టం ?"

"హెర్మింగ్ హేస్ తెలుగు అనువాదాలు కొన్ని చదివేను. సిద్ధార్థ, ఇంకా అరబిందో..." ఆమె చెప్పుకు పోతూంది. అతడు ఆమె వైపు చూశాడు. సామాన్యంగా కనబడే అమ్మాయి— వెనుక...

అతడు తన ఆలోచనల్ని తనలో దాచుకొని "రేపు పిక్నిక్‌కి వెళదాం" అన్నాడు.

ఆమె తలెత్తి "ఇంకా సమయం" అంది.

"ఏం ?"

"ఏం వొద్దు."

అతడు బలవంతం చెయ్యలేదు. ఇంకా ఇరవైనాలుగు రోజులుంది— తొందర్లేదు.

ఈ ఇరవై నాలుగు రోజుల్లోనూ వాళ్ళు మరింత దగ్గరయ్యేరు. అయితే అదంతా అతడి ప్రొఫెషనల్ టచ్‌తో కూడిన చేష్టలు, అమ్మాయిల్ని చక్కిలిగింతలు పెట్టే ఫీలింగ్స్, చక్కటి మాటలు... అన్నీ కలిసిన దగ్గరితనం.

ఆ మరుసటి రోజు సుబ్బారావ్ వచ్చేరోజు. ఆ విషయం అతడికి జ్ఞాపకం లేదు. మాటల సందర్భంలో ఆమె అంది, "రేపు ఒకటో తారీఖు కదా" అని. అప్పుడు గుర్తొచ్చింది అతడికి. ఇంక ఒక రోజు... మరుసటి రోజు సుబ్బారావు వచ్చేస్తున్నాడు, ఒకటో తారీఖు.

"ఈ రోజు సాయంత్రం మా తోట కెళ్దాం."

"ఎక్కడ"

కథా నిలయం
594
శ్రీకాకుళం

"ఇక్కడికి ఎనిమిది మైళ్ళ దూరంలో వుంది. సాయంత్రం వెళ్ళి వద్దాం."

సరేనంది.

అతడు హుషారుగా లేచి సాయంత్రం కోసం అరేంజిమెంట్స్ చేసేడు. ఫ్రెండ్ నడిగి కారు తీసుకున్నాడు. పళ్ళూ, ఫ్లాస్కులో కాఫీ, మిగతా సామానూ అన్నీ కార్లో సర్దేడు.

తోటవైపు వెళ్తూండగా, కార్లో అడిగేడు— "రాత్రికి అక్కడే వుండిపోదాం."

"అమ్మో"

"ఏం పర్లేదు."

"నాకిష్టం లేదు" అన్నది ఆమె. "అసలిలా రావటం కూడా ఇష్టంలేదు. కానీ రానంటే మీరు బాధపడ్తారని వస్తున్నాను."

కారు తోటలో గెస్టుహౌస్ ముందు ఆగింది. అతడు పళ్ళబుట్ట, ఫ్లాస్కు లోపల పెట్టించాడు కూలీతో. రూపాయిచ్చి కూలీని సిగరెట్స్ కోసం పంపించేడు.

మామిడి చెట్టు మీద నుంచి వస్తున్న గాలి ఆహ్లాదకరంగా వుంది. ఎక్కడో కోకిల ఒంటరిగా కూస్తూంది.

అతడు ఆమె దగ్గరగా వెళ్ళి భుజాల మీద చేతులు వేసి ముద్దు పెట్టుకోబోయేడు.

"వద్దు"

"ఏం ?"

"పెళ్ళయిన తర్వాత అనుభవించవల్సినవన్నీ ఇప్పుడే అయిపోతే ఇక తరువాత ఏం మిగిలి వుంటుంది మనకి ?"

అతడికి ఛెళ్ళున చరచినట్టయింది.

"మనం పెళ్ళా" అన్నాడు అస్పష్టంగా.

ఆమె తెల్లపోవటం అతడికి స్పష్టంగా కనిపించింది. ఆ షాక్ నుంచి తేరుకోకుండానే... "కాకపోతే యిదంతా దేనికి ?" అన్నది.

ఒక్క క్షణం- ఒక్క క్షణమే ఆలోచించేడు అతడు. స్ప్లిట్ సెకండ్ ...క్షణంలో వెయ్యి ఆలోచనలు- హెర్మింగ్ హేస్ నవల, సిద్ధార్థ...ఆమె తన పేరు చెప్పడంలో నిజాయితీ- ఆమె అమాయకత్వం- చిరిగిన పరికిణీని కప్పే ప్రయత్నం ఏదీ చేయకపోవటం... అతడు తల విదిలించేడు...ఆమె తనమీద అభిప్రాయాన్ని, తనని పెళ్ళి చేసుకోబోయే వాడిగానే ఏర్ప రచుకున్నదదన్నమాట. ఆమె ప్రపంచంలో పెళ్ళి కాకుండా వేరేగా ప్రేమించటం- కనీసం అబ్బాయితో స్నేహం చేయ టంలాంటి ఆలోచనల ప్రసక్తి కూడా లేదు. ఆ లోవర్ మిడిల్ క్లాస్ అమ్మాయిని తనో కాగితం వువ్వులా భావించి ఆడుకోవాలనుకున్నాడు. ఆ అమ్మాయికి ఆలోచన్లు వుండ వనీ, అనుభవాల్ని సరదాగా తీసుకుంటుందనీ అనుకున్నాడు. ఇక్కడ సమస్య క్లాస్ కాన్ఫిక్ట్ కాదు. అరిస్టోక్రసీ అతడికి నేర్పిన అహం కరిగిపోతున్న క్షణం.

క్షణం పూర్తయింది.

అతడు లేచి 'పద' అన్నాడు. ఆ అమ్మాయి తేరు

కోకముందే కారులో వచ్చి కూర్చున్నాడు. నిముషం తరువాత ఆమె వచ్చింది.

కారు పూరివైపు సాగిపోయింది. ఐదు నిమిషాలు గడిచేక పక్క సీట్లోంచి చప్పుడు వినిపిస్తే స్టీరింగు మీాద నుంచి దృష్టి తిప్పేడు. ఆమె మొహం చేతుల్లో దాచుకొని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూంది.

"సారీ" అన్నాడు.

అయిదు నిముషాల తర్వాత ఆమె ఏడుపు ఆపింది. కళ్ళు తుడుచుకొని, "అసలు నాదే తప్పు. మీారు నాలో ఏం చూసి స్నేహం చేసేరో ఆలోచించనే లేదు- పెళ్ళి వరకూ వెళ్ళింది నా ఆలోచన" అని విషాదంగా నవ్వి, "మీారు పెళ్ళి చేసుకుంటానని అప్పుడే అని వుంటే, దేనికైనా ఒప్పుకునే దాన్నేమో. అంత మూర్ఖంగా నమ్మేను. థాంక్స్. నన్ను రక్షించారు" అంది.

అతడు నొచ్చుకుంటూ "సారీ" అన్నాడు. "నేను చెడిపోయినవాణ్నే కానీ, దుర్మార్గుణ్ని కాను."

కారు వీధి మొదట్లో ఆగింది.

"మళ్ళీ మనం కలుసుకోలేకపోవచ్చు. కానీ ఈ నెలని మాత్రం నేను మర్చిపోలేను. గుడ్‌బై ఫ్రెండ్, ఫరెవర్"

ఆ మరుసటి రోజు స్టేషన్‌కి అదే కార్లో వెళ్ళాడు సుబ్బారావుని రిసీవ్ చేసుకోడానికి.

విశ్వాస్ మళ్ళీ మామూలు విశ్వాస్‌లా వున్నాడు. పూలమర్దు వేసుకున్నాడు- నోట్లో సన్నగా ఇంగ్లీషు పాట.

సుబ్బారావ్ ట్రైన్ దిగుతూనే అతడు అడిగిన మొదటి ప్రశ్న "ఆ అమ్మాయిని గెల్చేవా ?"

విశ్వాస్ "కారెక్కు, చెప్తాను" అన్నాడు.

కారు రూము వైపు వెళ్తూంటే అడిగేడు మళ్ళీ. సుబ్బారావ్ మొహంలో ఎంత ఆపుకుందామన్నా ఆగని ఆతృత కనబడుతూంది.

విశ్వాస్ నవ్వేడు.

"నేను ఓడిపోవటం అంటూ వుండదు బ్రదర్."

"నిజమా."

"ఇట్టు. కావాలంటే వెనక్కి చూడు, ఆ సీట్లో వున్న నలిగిన మల్లెచెండు తోడు."

సుబ్బారావు మొహం పాలిపోయింది. పెదవులు ఆవేశంతో వణుకుతున్నాయి. "నువ్వు... నువ్వు రాక్షసుడివి" అన్నాడు.

ఈ హఠాత్పరిణామానికి విశ్వాస్ విస్తుబోయి అప్రయత్నంగా కారు ఓ పక్కకి తీసి ఆపుచేసేడు.

"ఏమిటి నువ్వంటున్నది ?" అన్నాడు.

సుబ్బారావ్ కారు డోర్ తీసి క్రిందికి దిగేడు. "నన్ను కొద్దిసేపు వంటరిగా వుండనియ్యి."

"ఎందుకు"

"స్త్రీ మీద నాకున్న అభిప్రాయం చెల్లా చెదురై పోయినందుకు."

"అంటే___"

"ఆ అమ్మాయే స్వప్న కాబట్టి"

విశ్వాస్‌కి షాక్ తగిలినట్టయింది. విస్తుబోయి "ఆ అమ్మాయి పేరు సుబ్బులు" అన్నాడు.

"తెలుసు."

"మరి నా కెందుకు చెప్పలేదు ?"

"ఏమని ? నేను ప్రేమించిన ఆ అమ్మాయి పేరు సుబ్బులనీ, ఎనిమిదో క్లాసు చదివి, కుట్టుపని నేర్చుకుంటూం దనీ చెప్పమంటావా ?"

విశ్వాస్ నిశ్చేష్టత నుండి తేరుకొని, "కానీ- అసలేం జరిగిందంటే..." అని ఏదో చెప్పబోయేడు.

"ఇంకేం చెప్పకు..." సుబ్బారావ్ కారు డోరు బలంగా వేసేడు. అతడి మొహం సర్వం కోల్పోయినట్టు వుంది. రెండు జేబుల్లోనూ చేతులు పెట్టుకొని చీకట్లో కలసి పోయాడు.

విశ్వాస్ చూస్తూనే వున్నాడు. ఇంకేం చెప్పినా లాభం లేదని అతనికి తెలుసు.